

Βασικοί χαρακτήρες

Μαρία Αντουανέτα: Σχεδόν έναν χρόνο βασίλισσα της Γαλλίας, και η Μαρία Αντουανέτα ήδη πλήττει θανάσιμα. Ανάμεσα στα φρου φρου και στα αρώματα, στη ζωή της δεν υπάρχει τίποτα συγκλονιστικό. Η μόδα και οι εκκεντρικότητές της είναι το μοναδικό πράγμα που της τραβά την προσοχή. Μέχρι την ημέρα που αποφασίζει να δημιουργήσει το δικό της σκοτεινό δίκτυο μυστικών υπηρεσιών για να «χώνει διακριτικά τη μύτη της» στις υποθέσεις της Γαλλίας... Και αν είναι δυνατόν, να διαλευκάνει και μερικά ενδιαφέροντα μυστήρια! Και ποιοι ιδανικότεροι μυστικοί της πράκτορες από τον κομμωτή της Λεονάρ και τη μοδίστρα της Ροζ Μπερτάν;

Ροζ Μπερτάν: Η αυστηρή και απαιτητική μοδίστρα Ροζ Μπερτάν είναι πάντα ετοιμοπόλεμη και οπλισμένη με τη δακτυλήθρα και τις βελόνες της. Τώρα καλείται, εκτός από το να εκτελεί το καθήκον της να ντύνει τη βασίλισσα με εντυπωσιακά φορέματα, να συνεργάζεται αναγκαστικά με τον Λεονάρ, αυτόν τον επιπόλαιο κομμωτή, και να λύνει γρίφους και μυστήρια στο όνομα της Αυτής Μεγαλειότητάς της.

Λεονάρ Οτιέ: Επιπόλαιος και πάντα επιμελώς ατημέλητος, ο Λεονάρ είναι ένας αστέρας της παρισινής κομμωτικής, ο μόνος που επιτρέπεται να αγγίζει τα μαλλιά της Μαρίας Αντουανέτας. Με κλίση στα ξενύχτια, το ποτό και τις όμορφες υπάρξεις, η ζωή του θα ήταν απόλαυση αν δεν ήταν αναγκασμένος να συνεργάζεται με τη σοβαρή και πανούργα Ροζ Μπερτάν και να τρέχει πίσω από δολοφόνους και εγκληματίες εκτελώντας διαταγές της καλύτερης πελάτισσάς του, της βασίλισσας της Γαλλίας.

Λουδοβίκος ΙΣΤ΄: «Ο φτωχός», όπως τον αποκαλεί η Μαρία Αντουανέτα, είναι πολύ απασχολημένος με τους μηχανισμούς των ρολογιών και τις κλειδαριές του για να ενδιαφερθεί για τη σύζυγό του ή τους υπουργούς του. Ευτυχώς, η βασίλισσα έχει τα μάτια της τέσσερα, και για τους δύο.

1

Οικογενειακή ευτυχία

Το βραδάκι της 18ης Απριλίου του 1777, οι πωλήτριες του Grand Mogol –κατάστημα νεωτερισμών στη Ρυ Σεντ-Ονορέ, το οποίο διατηρούσε η σχεδιάστρια μόδας Ροζ Μπερτάν– ετοιμάζονταν να κατεβάσουν τα ρολά. Εξυπηρετούσαν τις δύο τελευταίες πελάτισσες, μια κυρία που είχε δίλημμα ανάμεσα σε κάποια πολύ ιδιαίτερα σκουφάκια και μια υπηρέτρια που είχε έρθει να παραλάβει την παραγγελία της κυρίας της.

Η Ροζ Μπερτάν είχε πεταχτεί να αγοράσει διακοσμητικά λοφία από ένα κατάστημα φτερών η πολυτέλεια του οποίου την είχε εντυπωσιάσει. Κάποιοι έμποροι ήταν, τελικά, σε καλύτερη κατάσταση από εκείνη, διέθεταν σαλόνια στα οποία πηγαινοερχόταν η πελατεία χαζεύοντας πολλά και ποικίλα εμπορεύματα. Στο δικό της μαγα-

ζί, παρά τις διακοσμημένες οροφές, τους καθρέφτες και τους πολυελαίους από κρύσταλλο Βοημίας, η Ροζ είχε πάνγει πια να βολεύεται από τότε που η πελατεία της είχε πολλαπλασιαστεί χάρη στην εύνοια της βασίλισσας. Οι τριάντα μοδίστρες που η μοντελίστ είχε στη δούλεψή της σκόνταφταν η μία πάνω στην άλλη.

«Πολύ λίγος ο χώρος πια εδώ», δήλωσε, όταν επέστρεψε στο Grand Mogol, στις κοπέλες που τακτοποιούσαν τα υφάσματα. «Χρειαζόμαστε άπλα. Πρέπει να πάρουμε και τα γειτονικά καταστήματα».

Φρούδες ελπίδες! Το ένα από τα μαγαζιά με το οποίο τους χώριζε μια μεσοτοιχία ήταν ένα καφενείο που έκανε χρυσές δουλειές, και δεν υπήρχε περίπτωση να μετακινηθεί.

Όσο για το κατάστημα που βρισκόταν από την άλλη μεριά, η Μαντμουαζέλ Μαγιό, η πρώτη από τις πωλήτριές της, της υπενθύμισε ότι επρόκειτο για το κομμωτήριο του γνωστού και μη εξαιρετέου Λεονάρ, ο οποίος συχνά-πυκνά, τον τελευταίο καιρό, τις τιμούσε με την παρουσία του.

«Αν πείτε καμιά κουβέντα στη βασίλισσα, μπορεί να τον πιάσει και να φύγει...» τη συμβούλευσε η υπάλληλός της.

Η Ροζ άρχισε να το σκέφτεται όλο και περισσότερο, καθώς τα κορίτσια του καταστήματος ετοίμαζαν την τε-

λευταία παραγγελία της Μεγαλειότητάς της. Επρόκειτο για ένα πολύ ειδικό ρούχο που ήταν ραμμένο ειδικά για να φορεθεί σε μία και μοναδική εκδήλωση για την οποία η Ροζ δεν είχε το δικαίωμα να μιλήσει σε κανέναν. Ελάχιστοι ήταν αυτοί που το γνώριζαν: ο πρωθυπουργός, ο υπουργός Εξωτερικών, ο υπεύθυνος του πρωτοκόλλου, ο βασιλιάς, η βασίλισσα και η μοδίστρα. Ακόμα και για τον βασιλιά, η Ροζ δεν ήταν σίγουρη αν όντως το γνώριζε.

Το κουδουνάκι της πόρτας χτύπησε, και καμιά δεκαριά επαρχιώτες με ταξιδιωτικό ένδυμα όρμησαν μέσα.

«Μαρί-Ζαν!» φώναξαν και έπεσαν πάνω της αγκαλιάζοντάς την.

«Ποια είναι η Μαρί-Ζαν;» ρώτησε η μία από τις δύο πελάτισσες που είχαν απομείνει.

Η Ροζ αγνόησε την ερώτηση, δήλωσε ότι το μαγαζί της θα έκλεινε και παρακάλεσε τις κυρίες που ήταν μέσα να αποχωρήσουν όσο πιο γρήγορα γινόταν.

«Μα δεν προφτάσαμε να τους κόψουμε απόδειξη!» διαμαρτυρήθηκε μία από τις πωλήτριες.

«Τους τα κάνω δώρο!» είπε η Ροζ βγάζοντας τις δύο πελάτισσες έξω.

Προσέθεσε και μερικές κορδέλες στις στοίβες που κρατούσαν στα χέρια τους και έκλεισε βιαστικά την πόρτα πίσω τους, λες και απειλείτο από στρατιά κακοποιών έτοιμων να εισβάλλουν.

Στην πραγματικότητα, οι «κακοποιοί» είχαν κιόλας στρογγυλοκαθίσει, με όλη τους την άνεση, στις πολυθρόνες του καταστήματος.

«Κορίτσια», απευθύνθηκε η Ροζ στις πωλήτριές της, «πηγαίνετε στα σπίτια σας να ξεκουραστείτε, τελειώσαμε για σήμερα. Ότι έχει μείνει θα το τακτοποιήσετε αύριο το πρωί».

«Μαντμουαζέλ, να ξέρετε ότι δεν θα προφτάσουμε να τελειώσουμε πριν να ανοίξει το κατάστημα...»

«Δεν ξέρω αν θα ανοίξουμε αύριο».

Και η μοδίστρα έβγαλε στον δρόμο, με το στανιό, τις εργαζόμενές της. Καιρός ήταν, γιατί οι εισβολείς είχαν ήδη πιάσει την κουβέντα μαζί τους. Αφού βεβαιώθηκε ότι η πόρτα ήταν καλά κλειδωμένη, η Ροζ στράφηκε στο χειρότερο είδος εισβολέα που υπάρχει και το οποίο φανταζόταν ότι θα μπορούσε να αντιμετωπίσει: την οικογένειά της.

«Μα εσείς δεν θα έπρεπε να είστε στην Αμπεβίλ;» τους ρωτά.

«Η επιθυμία μας να σε δούμε Μαρί-Ζαν!» είπε μία από τις αδελφές της. «Καλά τα πας βλέπω... Για πες!»

Όλοι περιεργάζονταν με θαυμασμό τα λουστραρισμένα έπιπλα, τα μεταξωτά υφάσματα και τα παρατημένα εδώ κι εκεί μετάξια. Η Ροζ είχε να αντιμετωπίσει τα αδέρφια της, κάποια από τα ξαδέλφια της και την εβδο-

μηνταπεντάχρονη μητέρα της, που ήταν, όπως και η θυγατέρα της, γεμάτη ζωή.

«Σου φέραμε ένα δώρο!»

Ξεκίνησαν με φιλία και αγκαλιές. Πρώτα τα κορίτσια: η μητέρα της Μαργκερίτ, η Πριντάνς, η Εφραζί, η Ανέτ και η Σολάνζ, οι αδελφές και οι εξαδέλφες. Ύστερα τα αγόρια: Ο Ματιρέν, ο Ανατόλ, ο Μποεμόν, ο Μαρσό κι ένας τελευταίος που δεν της θύμιζε τίποτα.

«Για δες που ετούτον εδώ δεν τον γνωρίζω».

«Είναι ο εξάδελφος Ζερό».

Είχε μπροστά της έναν τριανταπεντάρη κρεμανταλά με μακριά μύτη.

«Ελεύτερος είναι και σκεφτήκαμε μήπως αυτό το ταξίδι τού αποφέρει κάτι... και σε σένα επίσης».

Θεέ και Κύριε! σκέφτηκε η Ροζ. *Αυτό είναι, λοιπόν, το δώρο!*

«Και πού καταλύσατε;»

«Εδώ! Πού θα μας βολέψεις;»

Α, ναι! Να δω πού θα τους χώσω τώρα... είπε από μέσα της.

Ήταν όλοι τους έξω καρδιά, γέννημα θρέμμα της Πικαρδίας, άνθρωποι καλόβουλοι.

«Πρέπει να σας ντύσω, τα ρούχα που φοράτε δεν είναι κατάλληλα για την πρωτεύουσα».

«Τα κυριακάτικά μας είναι!»

Οι κοπέλες θεώρησαν ότι τους είχε δώσει το ελεύθερο να προβάρουν ό,τι είχε και δεν είχε στο κατάστημά της. Η Ροζ δίσταζε ανάμεσα στην αυτοκτονία και στη μετανάστευση στα υπερπόντια εδάφη. Καθώς η κατοικία της βρισκόταν πάνω από το κατάστημά της παρακάλεσε την υπηρέτριά της να τρέξει και να αγοράσει βραδινό για δέκα άτομα. Όσο για τον ύπνο, τους προέτρεψε να βολεύουν όπου και όπως μπορούσαν και παραχώρησε το δικό της κρεβάτι στη μητέρα της.

«Τέσσερις χωράμε να κοιμηθούμε εκεί, μαζί μ' εσένα!»

«Όχι, όχι, θα πάω να κοιμηθώ αλλού».

Η μητέρα της έκανε έναν μορφασμό.

«Μα δεν είσαι καν αρραβωνιασμένη, κόρη μου! Κι εδώ που τα λέμε, καιρός είναι, θαρρώ πως όπου να 'ναι τριανταρίζεις...»

«Σε ευχαριστώ που μου το θύμισες, μαμά».

Επειδή το διαμέρισμά της ήταν πολύ μικρό, έβαλαν κάτι τρίποδα κι έστησαν ένα πρόχειρο τραπέζι μέσα στο κατάστημα. Όταν έφτασαν τα παιδιά του γειτονικού μαγέρικου με τα φαγητά, τα παρακάλεσε να βάλουν τα χρωστούμενα στον λογαριασμό του καταστήματος.

«Α!» έκανε η μητέρα της. «Είσαι, βλέπω, τακτική στο μαγειρείο...»

«Ακριβό δεν είναι;» μίλησε και η Εφραζί. «Εμείς με αυτά που έδωσες τρώμε μία ολόκληρη εβδομάδα».

«Δεν έχετε παρά να πάρετε τα υπολείμματα φεύγοντας», της απάντησε η Ροζ.

Έφαγαν, ήπιαν και σκούπισαν τα χέρια τους σε ό,τι βρήκαν μπροστά τους, κυρίως σε δείγματα του μαγαζιού.

«Μπόλικες μποτίλιες παράγγελιες», της είπε ο Μποεμόν. «Ρέει το κρασί στο Παρίσι».

Έμοιαζε να πιστεύουν ότι γλεντοκοπούσε κάθε βράδυ καθισμένη πάνω σε ένα βαρέλι κρασί.

«Ωχ, καλέ μαμά!» διαμαρτυρήθηκε η Πριντάνς, «το κρασί μου έχει φουσαλίδες!»

«Ο προμηθευτής σου σε εξαπάτησε, μάτια μου, σου έστειλε χάλια κρασί».

«Σαμπάνια είναι», απάντησε η Ροζ καθώς σηκωνόταν. «Βουλευτείτε όπως μπορείτε. Έτσι κι αλλιώς εγώ έχω ραντεβού».

Ένας αμαξάς χτύπησε την πόρτα με τη λαβή από το καμουτσίκι του. Η καρότσα ήταν σταθμευμένη μπροστά από το μαγαζί. Η Μαντάμ Μπερτάν συνοφρυώθηκε λες και άκουσε ότι η θυγατέρα της επιδιδόταν σε λαθρεμπορία άλατος, στα βουνά, κάτω από τη μύτη των τελωνειακών. Μην ξεχνάμε ότι το αλάτι, την εποχή εκείνη, ήταν βασιλικό μονοπώλιο, και η φορολογία του ήταν πολύ βαριά. Υπολογίζεται ότι το 6% των βασιλικών εισοδημάτων, μάλιστα, ήταν από το εμπόριο άλατος.

«Και βγαίνεις νυχτιάτικα;»

Η υποψία για κάποιο παράνομο αλισβερίσι επιβεβαιωνόταν πλέον. Με ποιον θα μπορούσε να έχει ραντεβού μέσα στη μαύρη νύχτα; Με ποιον κατεργάρη είχε η Ροζ πάρει δώσε τέτοια ακατάλληλη ώρα; Ποιος τυχοδιώκτης ήθελε να τη δει; Σίγουρα για κανέναν φαυλόβιο θα επρόκειτο!

«Κόρη μου, τις συναναστροφές σου δεν τις εγκρίνω».

«Η βασίλισσα θέλει να με δει, μητέρα», απάντησε η Ροζ ρίχνοντας μια κάπα στους ώμους της και συγκεντρώνοντας τα πακέτα που προορίζονταν για τη νυχτερινή αποστολή στις Βερσαλλίες.

«Θα μπορούσαμε κι εμείς να τη συναντήσουμε;»

«Μα και βέβαια!» αποκρίθηκε η Ροζ. «Για να πάρετε τσάι, να υποθέσω; Τι θα λέγατε για αύριο, στις πέντε το απόγευμα;»

«Λες ε; Εμείς, βέβαια, δεν θέλουμε να ενοχλήσουμε...»

Η οικογένειά της είχε μια δυσκολία με την κατανόηση της ειρωνείας.

Η Ροζ ανέβηκε στην άμαξα, αλλά περιέργως πώς ο αμαξάς δεν έλεγε να ξεκινήσει. Έβγαλε το κεφάλι της έξω από το παράθυρο και του φώναξε: «Λοιπόν; Τι περιμένουμε;».

Ο αμαξάς έδειξε με τη λαβή του καμουτσικιού του τον κομμωτή Λεονάρ Οτιέ, που έβγαινε βιαστικός από το κομμωτήριό του με ένα σακίδιο υπό μάλης.

«Μα φυσικά», είπε η Ροζ και στριμώχτηκε στην άκρη της μπανκέτας.

Όταν ο καλός σου κάθισε δίπλα της, διαπίστωσε ότι βρομοκοπούσε αλκοόλ και ταμπάκο, ενώ κάτι τραπουλόχαρτα ξεπρόβαλαν από μια τσέπη του.

«Μια παρτίδα στα γρήγορα για να περάσει η ώρα;» της πρότεινε καθώς τα άλογα κινούσαν για τον δρόμο τους. «Απόψε έχω τα κέφια μου».

«Εγώ πάλι όχι», του απάντησε η μοδίστρα.